

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE



ČETVRTA
NEDJELJA DOŠAŠĆA
I
BOŽIĆ

mihael

50 / 2018.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIII. (2018.), Broj 50 (381)
ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA I BOŽIĆ,
23. i 25 prosinca 2018.

Kontakt:
o. Stjepan Harjač, policijski kapelan
tel.: 22 712, 84 048;
e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
Tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica:
Vladimir Blažanović, **Rođenje Isusovo**, Katalog
Adventsko-božićne izložbe o Božjem dolasku na zemlju,
Laudato corde, galerija sakralne umjetnosti

PROSINAC

Ned.	23.	ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA Ivan Kentijski; Viktorija
Pon.	24.	BADNJAK ; Adam i Eva
Uto.	25.	ROĐENJE ISUSOVO - BOŽIĆ
Sri.	26.	Stjepan Prvomučenik; Krunoslav
Čet.	27.	Ivan apostol i evandelist; Janko
Pet.	28.	Nevina dječica; Mladen; Nevenka
Sub.	29.	Toma Becket; David; Davor

MEDITACIJA

Trajni Božić

3

SLUŽBA RIJEČI - ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA

ČITANJA

*Otkuda meni da mi dođe majka
Gospodina mojega?*

4

HOMILIJA

Radost i nada

6

SLUŽBA RIJEČI - BOŽIĆ - MISA POLNOĆKA

ČITANJA - MISA POLNOĆKA

Rodio vam se spasitelj.

4

ČITANJA - DANJA MISA

*Riječ tijelom postade i nastani se
među nama.*

HOMILIJA

Čovjek među ljudima

6

PRIČA

Gdje je nestala zvijezda

12

KATEHEZA

Rock - glazba i sotonizam

8

Mali vjeronomučni leksikon

14

NAŠI POKOJNI

PRIČA

Dar

15

16

Trajni Božić

Božić ne smije nikada proći, tvoje srce, tvoj dom ne smije nikada ostati bez Krista jer to znači ostati bez hrane na pola puta iscrpljen i izgubljen, bez jasna cilja pred sobom!

Svatko je od nas upućen, prislonjen na drugoga, ne možemo živjeti sami, pa čak ni sami biti sretni. No, u svemu tome znamo doživjeti razočaranja i nema većih boli nego što su često u ljubavi. Čitav život, sreća i trpljenje i sudska ovise o drugim ljudima. Nije nam dostačno ispuniti svoje tjelesne potrebe, nego je mnogo važnija naša duševna i duhovna upućenost na drugoga. Erich Fromm kaže: "Ljubav je odgovor na probleme ljudske egzistencije." Čeznemo za nekim koji bi bio savršen, koji nas neće razočarati. No, znamo da je ludska ljubav vrlo krhkog i prilično nesavršena. Ne dolazimo li do graničnih iskustava u kojima čeznemo za ljubavlju neke osobe, čeznemo za sveopćim prihvaćanjem i toplinom ljudskoga srca!? Pritom uviđamo dvije činjenice:

Prva: samo nas ludska ljubav može usrećiti;

I druga činjenica: samo nas upravo ta ljubav često unesrećuje jer nije savršena;

Mnogo mi je draži Bog koji dolazi na svijet nego neki bog daleko od svijeta. I upravo je to divno i ujedno čudesno u našoj vjeri: imamo, da tako kažem, ljudskog Boga i zato ga možemo voljeti.

Ovdje imamo oboje:

- Ljubav koja ne podliježe ljudskoj nesavršenosti, sebičnosti ili strahu, nego je potpuna i posvemašnja jer je božanska;

- Ljubav koja je isto tako ludska i ostaje takva i kao takva može biti ispunjenje ljudskih čežnji;

Ta ljubav ima ime: Isus Krist!

Čovjek se upravo kroza svoju čežnju okreće Isusu u kojem nalazi svoje ispunjenje. Da se Bog konkretno očitovao u Djetu iz Betlehema, to je povijesni čin, a ne rezultat čovjekova umovanja i htijenja.

Bog ti se nudi kroz Isusa i neprestano ti dolazi blizu, kuca na tvoje srce. On ne želi biti bilo kakav bog, nego želi biti Emanuel. U tom se nazivu krije njegovo ime - Bog čiji je program da bude s ljudima.

Neka ti danas Bog bude Emanuel!

Stjepan Harjač, policijski kapelan

**SRETAN BOŽIĆ I
BLAGOSLOVLJENA NOVA
GODINA**

Prvo čitanje: Mih 5, 1-4a

Iz tebe će izaći onaj koji će vladati Izraelom.

Čitanje Knjige proroka Miheja

Ovo govori Gospodin:

I ti, Betleheme Efrato,
najmanji među kneževstvima
Judinim,
iz tebe će mi izaći onaj
koji će vladati Izraelom;
njegov je iskon od davnina,
od dana vječnih.

Zato će ih Gospodin ostaviti
dok ne rodi ona koja ima roditi.
Tada će se ostatak njegove braće
vratiti sinovima Izraelovim.

On će se uspraviti,
na pašu izvoditi svoje stado silom
Gospodnjom,
veličanstvom imena Boga svojega.
Oni će u miru živjeti,
jer će on rasprostrijeti svoju vlast
sve do krajeva zemaljskih.

On – on je mir!

.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 80, 2ac.3b.15-16.18-19

*Bože, obnovi nas, razvedri lice
svoje i spasi nas!*

Pastiru Izraelov, počuj,
ti što sjediš nad kerubima, zablistaj:
Probudi silu svoju,
priteci nam u pomoć!

Vrati se, Bože nad vojskama,
pogledaj s neba i
vidi, obidi ovaj vinograd:
zakrili nasad desnice svoje,
sina kog za se odgoji!

Tvoja ruka nek bude
nad čovjekom desnice tvoje,
nad sinom čovječjim kog za se odgoji!
Nećemo se više odmetnuti od tebe;
poživi nas,
a mi ćemo zazivati ime tvoje.

Drugo čitanje: Heb 10,5-10

Evo dolazim vršiti volju tvoju!

Čitanje Poslanice Hebrejima

Braćo:

Krist ulazeći u svijet veli:

Žrtva i prinos ne mile ti se,

nego si mi tijelo pripravio;

paljenice i okajnice ne sviđaju ti se.

Tada rekoh: "Evo dolazim!"

U svitku knjige piše za mene:

"Vršiti, Bože, volju tvoju!"

Pošto gore reče: Žrtve i prinosi, paljenice i okajnice – koje se po Zakonu prinose – ne mile ti se i ne sviđaju, veli zatim: Evo dolazim vršiti volju tvoju! Dokida prvo da uspostavi drugo. U toj smo volji posvećeni prinosom tijela Isusa Krista jednom zauvijek.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Lk 1, 39-45

*Otkuda meni da mi dođe majka
Gospodina mojega?*

Čitanje svetog Evangelija po Luki

U one dane usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin. Uđe u Zaharijinu kuću i pozdravi Elizabetu.

Čim Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra joj čedo u utrobi. I napuni se Elizabeta Duha Svetoga i povika iz svega glasa:

Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje!

Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega?

Gledaj samo! Tek što mi do ušiju doprije glas pozdrava tvojega, zaigra mi od radosti čedo u utrobi. Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!

.

Riječ Gospodnja

Poslušnost

Prorok Mihej živio je u vrijeme judejskih kraljeva Jotama, Ahaza i Ezekije (740. - 687. pr. Kr.). U njihovo vrijeme asirski kralje Tiglat-Pileser III. i osvojio je Damask i Samariju, a Sanherib je osvajao utvrđene gradove u Judeji, a opsjedao je i Jeruzalem. Judejski kralj „kupio“ je primirje blagom iz Hrama. Uz ratnu pogibelj jednaka ili veća opasnost su lažni proroci, podmitljivi i pokvareni sudci i svećenici, te kanaanski poganski kultovi kao dodatak ili nadomjestak štovanju Boga.

Mihej se nemilice obrušava na društvene i vjerske izopačenosti, ali istodobno najavljuje budućega vladara, donositelja mira. Mihej, sam podrijetlom sa sela, kraljevskom gradu Jeruzalemu suprotstavlja provincijski gradić Betlehem. Iz Betlehema, Davidova, iz njegove loze, dolazi Izraelov Spas. Iako iz ljudske loze i u ljudskom vremenu, njegov je iskon od davnina, od dana vječnih, a njegova majka ona koja ima roditi, odvijeka je određena za tu ulogu.

Novozavjetni pisci ispunjenje tog proročanstva prepoznaju u osobi Isusa iz Nazareta, kojega je Djevica Marija rodila u Betlehemu, a muž je iz loze Davidove.

Poslanica Hebrejima napisana je zajednici kršćana židovskog podrijetla između 60. i 100. godine. Pisac je želio spriječiti krivotjerje u zajednici i povratak u stara vjerovanja i običaje. Uspoređuje Stari zavjet s Novim zavjetom. Pisac ih uvjerava, da je Novi zavjet iznad Staroga, a Isus Krist je iznad anđela Mojsija i Jošue. Njega je Bog proglašio "Velikim svećenikom po redu Melkisedekovu", a njegovo svećeništvo je snažnije od starozavjetnog svećeništva.

mihael

U današnjem odlomku čitamo o odnosu između Kristove žrtve i hramskih žrtava. Hramske žrtve znak su onoga što Kristova žrtva uistinu jest. Pisac citira i tumači Psalm 40 (rr7-9) prema kojem je poslušnost Bogu vrjednija od svih žrtava.

Isusov život od začeća do smrti bio je život u poslušnosti volji Očevoj. U njemu je ostvareno savršeno zajedništvo Božje i ljudske volje, tako je postignuto ono što hramske žrtve pokazuju, ali ne postižu, naše posvećenje. Stoga su hramske žrtve izgubile razlog postojanja, te kršćani iz židovstva ne trebaju žaliti za hramskim sjajem. U Kristu imaju mnogo veće i sjajnije bogoslužje koje nas posvećuje.

Prema staroj kršćanskoj predaji, Marija je svoju vremešnu čudom trudnu rođakinju posjetila u gradiću Ain Karem u nedaleko od Jeruzalema. Susret se dogodio nekoliko mjeseci prije Ivanova rođenja. Tom prigodom događa se prvi susret Ivana Krstitelja i Isusa.

Elizabeta se raduje Mariji i na Marijin pozdrav zaigra joj čedo u utrobi. Taj susret Elizabetu je ispunio Duhom Svetim. Po Duhu Svetom, Elizabeta proročanski Marijino dijete naziva „Gospodinom“, priznaje ga Bogom. Mariji govori: »Blažena ti što povjeravaš da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!«. Iz Marijine vjere istječe njezina poslušnost Bogu. Iz te poslušnosti rođen je Isus. Put prema blaženstvu za svakoga kršćanina dolazi po povjerenju u Boga i prihvatanju njegove volje.

Kao što se Elizabeta radovala i prorokovala pod djelovanjem Duha Svetoga svaki kršćanin je pozvan otvoriti se Duhu Svetom da mu doneše radost.



Radost i nada

Udanašnjem kratkom odlomku evanđelja suočeni smo s izrazima koji znače radost, a ispunjavaju nas nadom.

Elizabeta prima u posjet svoju rođakinju Mariju. Pozdravlja je ispunjena Duhom Svetim: *Blagoslovljena ti među ženama!* Marija je doista blagoslovljena. Pod svojim srcem nosi dijete koje objedinjuje u sebi sva vremena, dijete u kojem se ostvaruju sva proročanstva i ispunjavaju sva nadanja. Sve strane svijeta zagledane su u njega, sve stoje lijepo, dobro i istinito, ogledava se u njemu. Povijest zadobiva u njemu svoj smisao.

U Elizabetinu tijelu zaigra dijete od radosti. Zaigra zato što na tajanstven način osjeća da je davno Naviješteni i željno Očekivani napokon tu. I upravo će mu, kad jednom odraste, Elizabetino dijete pripremati put i poravnati staze, ono će ga krstiti, odgojiti mu prve učenike, za njega će podnosići mučenje i biti ubijeno prije njega. Od radosti zbog svega toga zaigra u majčinoj utrobi.

Blažena ti što povjerova! Zašto povjerovati znači blaženstvo? Je li čovjek

koji vjeruje u prednosti pred onim koji ne vjeruje? Ako mu drugi rekne, *deder, pokaži mi svog Boga* - što će mu pokazati i odgovoriti? I jedan i drugi doživljavaju istu egzistencijalnu stravu, svjesni da smo kao ljudi unatoč svoj blizini beskonačno udaljeni jedni od drugih. A koliko je tek Bog udaljen od nas! Na kraju krajeva, svatko mora živjeti svoj život, sam mora odlučivati, sam odgovarati za sebe, sam stajati iza svojih djela i suočiti se sa smrću.

Pa ipak, vjernik tu „samoču“ osjeća drukčije od nevjernika. Čovjek bez vjere uistinu je sam. Primoran je živjeti bez nade i konačnog smisla. Dok vjernik ima Boga. Ima nekoga tko mu je blizak kao što je blizak samome sebi. Nekoga u koga ima povjerenje, kojega ljubi, kojemu predaje sebe, svoju sadašnjost i vječnost.

Marija je bila blažena zato jer je posjedovala takvu vjeru. Beskonačno daleki Bog postao joj je po vjeri neizrecivo bliskim. S njime je razgovarala, po njemu i za njega je živjela i posve mu se predavala. Začela ga u svom srcu i tako pripremljena mogla ga je začeti u svojoj utrobi. Dogodilo se ono što joj je bilo nagoviješteno.

A što je nagoviješteno onome koji ne vjeruje? Što bi se to na njemu moglo

Prvo čitanje: Iz 9,1-6

Sin nam je darovan.

Čitanje Knjige proroka Izajije

Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku; onima što mrkli kraj smrti obitavahu svjetlost jarka osvanu.
 Ti si radost umnožio, uvećao veselje, i oni se pred tobom raduju kao što se žetvi raduju žeteoci, kao što kliču koji dijele pljen.
 Jer teški jaram njegov, batinu pleća njegovih, šibu njegova goniča slomio si ko u dan midjanski.
 Jer dijete nam se rodilo, sin nam je darovan; na plećima njegovim vlast je i nazvan je imenom:
 »Savjetnik čudesni, Bog silni, Otac vječni, Knez mira« -da poraste vlast i mir bez kraja na prijestolju Davidovu i u kraljevstvu njegovu te se učvrsti i utvrди u pravu i pravednosti od sada pa dovjeka.
 Privržena ljubav Gospodina nad vojskama to će učiniti!

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 96, I-2a. 2b-3. 11-12. 13

Danas nam se rodio Spasitelj - Krist, Gospodin.

Pjevajte Gospodinu pjesmu novu!
 Pjevaj Gospodinu, sva zemljo!
 Pjevajte Gospodinu,
 hvalite ime njegovo!

Navješćujte iz dana u dan spasenje njegovo, kazujte poganima njegovu slavu, svim narodima čudesa njegova!

 Raduj se, nebo, i klici, zemljo!
 Neka huči more i što je u njemu!
 Nek se raduje polje i sve što je na njemu, neka klikče šumsko drveće!

 Neka klikče pred Gospodinom jer dolazi, jer dolazi suditi zemlji.
 Sudit će svijetu po pravdi i narodima po istini svojoj !

Drugo čitanje: Tit 2,11-14

Pojavila se milost Božja svim ljudima.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Titu

Predragi:

Pojavila se milost Božja, spasiteljica svih ljudi; odgojila nas da se odrekнемo bezbožnosti i svjetovnih požuda te razumno, pravedno i pobožno živimo u sadašnjem svijetu, iščekujući blaženu nadu i pojavak slave velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista. On sebe dade za nas da nas otkupi od svakoga bezakonja i očisti sebi narod izabrani koji revnuje oko dobrih djela.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Lk 2,1-14

Rodio vam se spasitelj.

Čitanje svetog Evangelija po Luki

Uone dane izađe naredba cara Augusta da se provede popis svega svijeta. Bijaše to prvi popis izvršen za Kvirinijeva upravljanja Sirijom. Svi su išli na popis, svaki u svoj grad. Tako i Josip, budući daje bio iz doma i lože Davidove, uziđe iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju - u grad Davidov, koji se zove Betlehem - da se podvrgne popisu zajedno sa svojom zaručnicom Marijom koja bijaše trudna. I dok su bili ondje, navršilo joj se vrijeme da rodi. I porodi sina svoga, prvorodenca, povi ga i položi u jasle jer za njih nije bilo mjesta u svratistu.

A u tom kraju bijahu pastiri: pod vedrim su nebom čuvali noćnu stražu kod svojih stada. Anđeo im Gospodnji pristupi i slava ih Gospodnja obasja! Silno se prestrašiše. No anđeo im reče: »Ne bojte se! Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj - Krist, Gospodin. I evo vam znaka: naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama.« I odjednom se anđelu pridruži silna nebeska vojska hvaleći Boga i govoreći: »Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!« .

Riječ Gospodnja

Prvo čitanje: Iz 52, 7-10

*Neka svi krajevi zemlje vide spasenje
Boga našega.*

Čitanje Knjige proroka Izajie

Kako su ljudi po gorama
nože glasonoše radosti koji
oglašava mir,
oglašuje sreću, navješće spasenje
govoreći Sionu: »Bog tvoj kraljuje!«
Čuj, glas ti podižu stražari,
zajedno se raduju
jer na svoje oči gledaju
gdje se na Sion vraća Gospodin.
Kličite, zajedno se radujte,
razvaline jeruzalemske,
jer Gospodin je utješio narod svoj,
otkupio Jeruzalem.
Ogolio je Gospodin svetu svoju mišicu
pred očima svih naroda,
da svi krajevi zemlje vide
spasenje Boga našega.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 98, 1-6

Svi krajevi svijeta vidješe
spasenje Boga našega.

Pjevajte Gospodinu pjesmu novu,
jer učini djela čudesna.

Pobjedu mu pribavi desnica njegova
i sveta mišica njegova.

Gospodin obznani spasenje svoje,
pred poganima pravednost objavi.
Spomenu se dobrote i vjernosti
prema domu Izraelovu.

Svi krajevi svijeta vidješe
spasenje Boga našega.

Sva zemljo, poklikni Gospodinu,
raduj se, kliči i pjevaj!

Zapjevajte Gospodinu uz citru,
uz citru i zvuke glazbala;
uz trublje i zvuke rogova:
kličite Gospodinu kralju!

Drugo čitanje: Heb 1, 1-6

Bog nam progovori u Sinu.

Početak Poslanice Hebrejima

Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po prorocima; konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu. Njega postavi baštinikom svega; Njega po kome sazda svjetove. On, koji je odsjaj slave i otisak bića njegova te sve nosi snagom riječi svoje, pošto očisti grijeha, sjede zdesna Veličanstvu u visinama; postade toliko moćniji od anđela koliko je uzvišenije nego oni baštinio ime.

Ta kome od anđelâ ikad reče: Ti si sin moj, danas te rodih; ili pak: Ja ću njemu biti otac, a on će meni biti sin. A opet, kad uvodi Prvorođenca u svijet, govori: Nek pred njim nice padnu svi anđeli Božji.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Iv 1, 1-18

Riječ tijelom postade i nastani se među nama.

Početak svetog Evangelija po Ivanu

U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze.

Bî čovjek poslan od Boga, ime mu Ivan. On dođe kao svjedok da posvjedoči za svjetlo da svi vjeruju po njemu. Ne bijaše on svjetlo, nego – da posvjedoči za svjetlo.

Svetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojima dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego – od Boga. I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine.

Ivan svjedoči za njega. Više: »To je onaj o kojem rekoh: koji za mnom dolazi, pred mnom je jer bijaše prije mene!«

Doista, od punine njegove svi mi primismo, i to milost na milost. Uistinu, Zakon bijaše dan po Mojsiju, a milost i istina nasta po Isusu Kristu. Boga nitko nikada ne vidje. Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on ga obznani.

Riječ Gospodnja

Tko je upalio svjetlo?

Misa polnoćka

Prorok Izajia djeluje od 740.g.pr.Kr. u vrijeme kraljeva Ahaza i Ezekije. Prorokovao je protiv društvenih nepravdi, propovijedao Božju veličanstvenost i potpuno povjerenje u Boga te poticao nadu u Mesijin dolazak.

Ulomak iz Izajijine knjige nastaje u vrijeme nakon Tiglat-Pileserova osvajanja Galileje i odvođenja pučanstva u progonstvo u Asiriju. Prorok stoga govori o narodu koji je u tmini hodio. Tom narodu daje nadu jer on svjetlost vidje veliku;... Radost zbog Božjega djelovanja uspoređuje s radošću žetve, ratne pobjede i podjele plijena. Neprijatelji nisu pobijeđeni ljudskom silom i vještinom nego ih je Bog slomio ... ko u dan midjanski. (Prorok podsjeća na zgodu iz Knjige o sucima kada se Izraelci nisu morali boriti nego je Bog je prestrašio i potjerao neprijatelja.)

Znak pobjede je novorođeni sin kojemu prorok pridjeva božanske naslove Savjetnik čudesni, Bog silni, Otac vječni, Knez mira. Ti naslovi imaju mesijanski karakter i nisu primjenjivi ni na jednoga zemaljskoga kralja. Ispunit će se na budućem Kralju Mesiji iz Davidove kraljevske loze, Isusu Kristu.

Poslanica Titu je jedna od tri „pastoralne poslanice“. Napisao ju je Pavao ili neki njegov učenik Titu, kršćanin iz Krete. U njoj, uz teološke refleksije, opisuje dužnosti prezbitera i biskupa.

Među uputama o kršćanskom život u obitelji i društvu, nalazi se teološko razmišljanje o dva Božja pojavka na svijetu na kojima se temelji kršćanski život.

Prvi pojavak je pojavak milosti Božje koja se utjelovila u Isusu Kristu. Ona je spasiteljice svih ljudi, a ne pridržano pravo Izabranoga naroda što je Titu veoma važno jer on potječe iz poganstva. Prvim pojavkom odgojeni smo kako živjeti do drugog pojavka slave velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista.

Lukin opis događaja Isusova rođenja može se podijeliti na dva dijela.

U prvom govori o povjesnim okolnostima i vremenu Isusova rođenja.

Evangelist Luka je nežidovskog podrijetla, a njegovo Evangelje upućeno je Nežidovima. Stoga Isusovo rođenje veže uz popis stanovništva svega svijeta čime želi naglasiti da Isus pripada cijelome svijetu. Isticanjem da je Isus rođen u Davidovu gradu ukazuje o da je on ispunjenje proročkih obećanja. Jaslama, štalom, pastirima i domaćim životnjama, evangelist povlači paralelu između Isusa i kralja Davida kojega je Bog doveo od ovaca i koza. Time upućuje na Isusovo kraljevsko podrijetlo

U drugom dijelu opisuje se anđeoski navještaj i tumačenje značenja Isusova rođenja. Opis pastira u noći koje obasjava anđeoska svjetlost pomalo podsjeća na ono iz prvog čitanja o onima što mrkli kraj smrti obitavahu svjetlost im jarka osvanu.

Anđeo navješćuje ispunjenje nade židovskoga naroda. Bog šalje svoga Sina čija vladavina neće počivati na strahu i vojnoj sili nego na miru, radosti, blagosti i povjerenju u Boga, Anđeo veli „Ne bojte se, radujte se...“, a silna nebeska vojska pjeva: „Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!“

Božić - danja misa

Knjiga proroka Izajije dijeli se na tri dijela. Današnje prvo čitanje je iz drugog dijela, takozvanog Deuteroizajije(Iz 40 - 55). Pisac je nepoznati prorok iz vremena babilonskog sužanstva (587. - 539. pr. Kr.) i uspona perzijsko kralja Kira. Kir je, 539. g. pr. Kr. osvojio Babiloniju i dopustio Židovima povratak u Jeruzalem.

Nepoznati glasnici naviještaju radosnu vijest o oslobođenju Židova, a glasonoša trčeći po gorama, donosi u Jeruzalem radosnu vijest o povratku izgnanika. Glasonošina temeljna poruka je spasenje koje je u isto vrijeme mir i radost. Premda govori o oslobođenju iz sužanstva, prorok ne spominje imena ljudi koji dolaze u sveti grad nego govori o Jahvinom povratku na Sion. Spasenje je povezano s Božjim kraljevstvo. Jahve je prikazan dobri kralj koji brine za svoj narod i štiti ga od njegovih neprijatelja. Jahvin povratak na Sion i oslobođenje Židova iz sužanstva, nije usmjeren protiv drugih, često neprijateljski nastrojenih naroda nego kao znak da je on jedini i pravi Bog.

Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po prorocima; konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu rečenica je kojom pisac Poslanice Hebrejima želi objasniti Isusovu ulogu u Božjoj objavi. „Više puta“ znači da se Bog često javljao čovjeku. „Na više načina“ označuje i nepotpunost i nesavršenost objave preko proroka. Pisac želi naglasiti razliku, ocima je govorio po prorocima, a nama konačno progovori u Sinu. Premda pisac ne spominje Isusovo ime, jasno je o

kome govori. „Ono što se ističe na početku Poslanice Hebrejima jest Isusovo božansko podrijetlo po kojem nadvisuje anđele, pri čemu treba uvijek imati na umu da riječ anđeo znači glasnik, a ne samo duhovno biće. U tom smislu i proroci, spomenuti na početku, bili su svojevrsni anđeli-glasnici, prenositelji Božje poruke ljudima, dok je Isus Krist sama Riječ Božja koja je postala čovjekom.“ (Služba riječi 270/13)

Božanska mudrost u Bibliji naziva se Riječ - Logos. Ona je kod Boga i odraz je božanske slave. Nazočna je pri stvaranju svijeta, prožimljje i i objedinjuje sve stvorene.

U Proslovu Ivanova evanđelja, sveti pisac poistovjećuje Božju riječ - Logos s drugom božanskom osobom koja je postala čovjekom, Isusom Kristom.

„Ivanov Proslov sažetak je čitavog božićnog otajstva i preuzima kristološke elemente viđene u Poslanici Hebrejima te nam otkriva tko je ono dijete rođeno u Betlehemu, ali i tko smo mi.

Uz pomoć mudrosnih kategorija, autor jednostavno želi reći kako je Isus posljednji posrednik spasenja koje je Bog obećavao preko proraka. Središnju Isusovu ulogu ne treba shvatiti isključivo, odnosno da se Bog objavio samo u njemu i po njemu. Naprotiv, Isus je predstavljen kao izraz punine koja sabire i vrednuje sve božanske objave koje se nalaze u ovom svijetu i u srcima ljudi.“ (Služba riječi 270/13)

Čovjek među ljudima

Hladna je noć, noć kao i svaka druga. U Betlehemu je metež. Karavane izbjeglih preplavljaju Davidov grad. Više nema postelja, nestaju zalihe, svatko se snalazi kako zna i umije. Tako i Marija i Josip traže zaklon. No za njih u prenoćištu nema mjesta, moraju se smjestiti u štalu. Život malog Isusa započinje u znaku odbacivanja. Za njega i njegove sljedbenike druga će vrata u svakom vremenu ostati zatvorena. U druge metropske štale smještati će se oni koji u životu nisu pronašli ništa drugo osim zatvorenih vrata. U takvoj noći, ispunjenoj hladnoćom i odbacivanjem, rađa se Sin Božji.

Bili mi spremni ili ne, željeli to ili nas nije briga, vedri ili prezaposleni, Isus je rođen! Bog je ušao u povijest. Vječnost ispunjava vrijeme. Bog je postao čovjekom među ljudima. Ne možemo se više ljutiti na Njega, bezrazložno ga okrivljivati i upirati prstom u nebo optužujući ga da je daleko.

Ne, On je ovdje. On je prisutan. On je među nama.

Iznenaduje me i zadivljuje taj Bog koji toliko ljubi čovjeka da postaje jedan od nas kako bi se pokazao i upoznao se s nama. Bog nije pronašao ljepše i draže mjesto od našeg tijela, pa je odlučio preuzeti ga i preobraziti.

Bog uzima našu ljudskost ne razarajući je, ne ublažavajući je ili ne uglađujući je. Bog postaje čovjekom u svemu i po svemu; glavobolja je mrska i Isusu, hladnoća je oštra i Sinu Božjemu, prijateljeva smrt bolna je i Rabiju iz

Nazareta. Sve je to prelijepo jer se pokazuje da Božić nije samo objava Boga nego i čovjeka i čovječanstva!

Moram se brinuti o sebi i svojoj braći jer je to tijelo i to čovječanstvo Bog izabrao da se u njima objavi. Naše tijelo, sa svom svojom konačnošću i slabostima, sjaji se snagom i neopisivim dostojanstvom jer ga je Bog stvorio i preuzeo. To je predivno, štoviše, i razmislimo li malo bolje, ostavit će nas bez daha. No to nije dovoljno. Trebamo napraviti još jedan korak.

Uvijek me ostavlja bez daha to »kako« Bog odlučuje postati čovjekom.

Vječni Bog može izabratи bezbroj mogućnosti za ostvarenje svojeg mesta utjelovljenja: neku mirnu državu, s gospodarstvom u procвату, moćan, samostalan osvajački narod, moderan i uređen grad, oca primarijusa u nekoj poznatoj klinici, majku kćer nekog moćnika i bogataša, modemu kliniku i opremljenu ekipu liječnika, prijenos uživo kako bi u svim svjetskim dnevnim novinama izišla vijest o rođenju dugo očekivanog Mesije.

Ali ne. Dobro nam je poznato da je Bog izabrao neki drugi put. Bog ima drugi stil. Predivan i nevjerojatan.

Bog bira mladu Mariju i tesara Josipa, oboje prognanih zbog ludosti vladara koji je odlučio popisati Božji narod u svoje knjige. Bog bira mali narod pod tlakom rimske prevlasti. Bog bira gradić Betlehem, domovinu kralja Davida. Bog bira maleno, skriveno, beznačajno. Bog bira štalu.

Tako Vječni ulazi u našu povijest. Tako Bog dolazi boraviti među ljudima. Tako Beskrajni odlučuje podignuti svoj šator među našima.

Josip Biffel, *Bijeg u Egipat*, Zbirka Žeravac

Beskrajnost koju ni nebo ne može obuhvatiti, sada stišću Marijine drhtave ruke. Tu je Bog, u tom smrznutom i nezaštićenom djetetu Mesiji, kojega majka treba dojiti, mijenjati mu pelene, maziti ga i paziti.

To dijete je naš Bog.

Taj dječak stisnutih šačica i crvenih obraza utjelovljenje je vječne Božje Riječi. On je slavljenik! Njegov je blagdan!

Stoga, sretan Božić svima!

Tebi, koji osjećaš da si mu sličan, jer poput njega živiš na rubu povijesti, sudaraš se sa zatvorenim vratima i dane provodiš u samoći.

Tebi, koja si prestala jesti ne bi li te tko zamijetio.

Tebi, koji pokušavaš napraviti korak prema Njemu i ne vidiš da je On već napravio brojne korake prema tebi.

Tebi, koja ćeš nakon brojnih godina slaviti Božić bez voljenog supruga.

Tebi, koji si nakon duge samoće našao ljubav.

Tebi, koja se svakog dana pitaš kako si mogla ne razumjeti što se događa tvom sinu.

Tebi, koji još ne nalaziš snagu za ozdravljenje.

Tebi, koja mijenjaš svoj život i pokušavaš u potpunosti vjerovati Njegovoj Riječi.

Tebi, koji si propao u tišinu i nakon što te supruga ostavila liječiš svoju tugu u alkoholu.

Tebi, koja napokon držiš u naručju dugo iščekivanog voljenog sina.

Sretan Božić tebi koji si iščekivao i zazivao dolazak Gospodnji, i tebi kojega sve to nije ni najmanje dotaknulo. Možda još niti ne znaš da je Bog zbog tebe postao čovjekom.

Gdje je nestala zvijezda

Kad su trojica kraljeva napustila Betlehem, srdačno su se oprostila od Josipa, Marije i malog Isusa, pogladila vola i magarca, zajahala svoje životinje i krenula na put.

- *Obavili smo svoju zadaću,* rekao je Melkior i povukao zvončice svoje deve.

- *Vratimo se svojim kućama,* doviknuo je Gašpar i pogladio grivu svoga dorata.

- *Eno, zvijezda je već zasjala da nam pokaže put,* ustvrdio je Baltazar.

Činilo se da je i zvijezda s neba namignula kad je karavana krenula prema istoku. Povorka mudraca uputila se prema judejskoj pustinji.

Slijedeći zvijezdu, mudraci su putovali mirno i sigurno. Njezin je sjaj bio tako jak da se vidjela i danju. Za nekoliko dana stigli su u podnožje planine Pobjeda u kojoj su se nekoć susreli, a u njoj će im se sada putovi razići.

Ali baš te je noći nestala zvijezda i oni su je uzalud tražili.

- *Nema više zvijezde,* potužio se Melkior.

- *A nismo je ni pozdravili,* dodao je tužno.

- *Strpimo se,* primjetio je praktični Gašpar. - *Jahat ćemo sami, a za put ćemo pitati pastire ili jahače drugih karavana.*

Baltazar je pomno pretraživao nebo u nadi da će ugledati zvijezdu. Tamnoplavo nebo bilo je osuto malim i većim zvijezdama, ali zvijezde s izuzetnim zlatnim sjajem nije bilo.

- *Kamo se mogla skriti?* pitao se pomalo razočaran.

Odgovora nije bilo. Put na istok nastavili su šuteći.

Malo nakon toga našli su se pred velikim raskrižjem. Nisu znali kojim putem krenuti. Vidjeli su stado ovaca na proplanku i potražili pastira. Bio je to mladić lijepa lica koje se naziralo iza guste crne brade. Mladić im je pokazao pravi put i još ih srdačno ponudio mlijekom i sirom. U tom času na njegovu se licu pojavi zraka tajanstvene zlatne svjetlosti.

Zamišljeni mudraci nastaviše putovanje.

Ubrzo nakon toga dođoše u neko selo. Žena na pragu kuće pored koje su prolazili njihala je dijete. Na čelu ispod njezina vela Baltazar ugleda zlatnu svjetlost i nasmiješi se. Počeo je shvaćati.

Kad su odmakli malo dalje, opaziše uz cestu nekog putnika kako se muči oko deve koja se srušila i prosula teret. Pomagao mu je neki čovjek pa su zajedno podigli posrnulu životinju. Baltazar na licu onoga čovjeka ugleda zlatnu zvjezdicu.

- *Znam gdje je nestala naša zvijezda!* poviće Baltazar jakim glasom. Rasprsnula se je i njezini najsitniji dijelovi ulaze u srca dobrih i velikodušnih ljudi.

Melkior potvrdi:

- Betlehemska nam zvijezda i dalje pokazuje put s porukom Djeteta Isusa: *Ljubav je najvažnija.*

- Stvarne geste ljubavi i dobrote ujedinjuju se u novu betlehemsku zvijezdu, zaključio je Gašpar kad je na čelu svojih drugova u istoj pustolovini spazio zlatne zvjezdane tragove.

Postoje ljudi na čijim licima svijetle tragovi betlehemske zvijezde. To su kršćani.

Neki stari pijanac, obraćenik i čovjek koji je ostavio piće, digne se i počne polako guliti naranču.

„Onda?“

Čovjek je ogulio posao i počeo jesti krišku po krišku. Na kraju upita profesora:

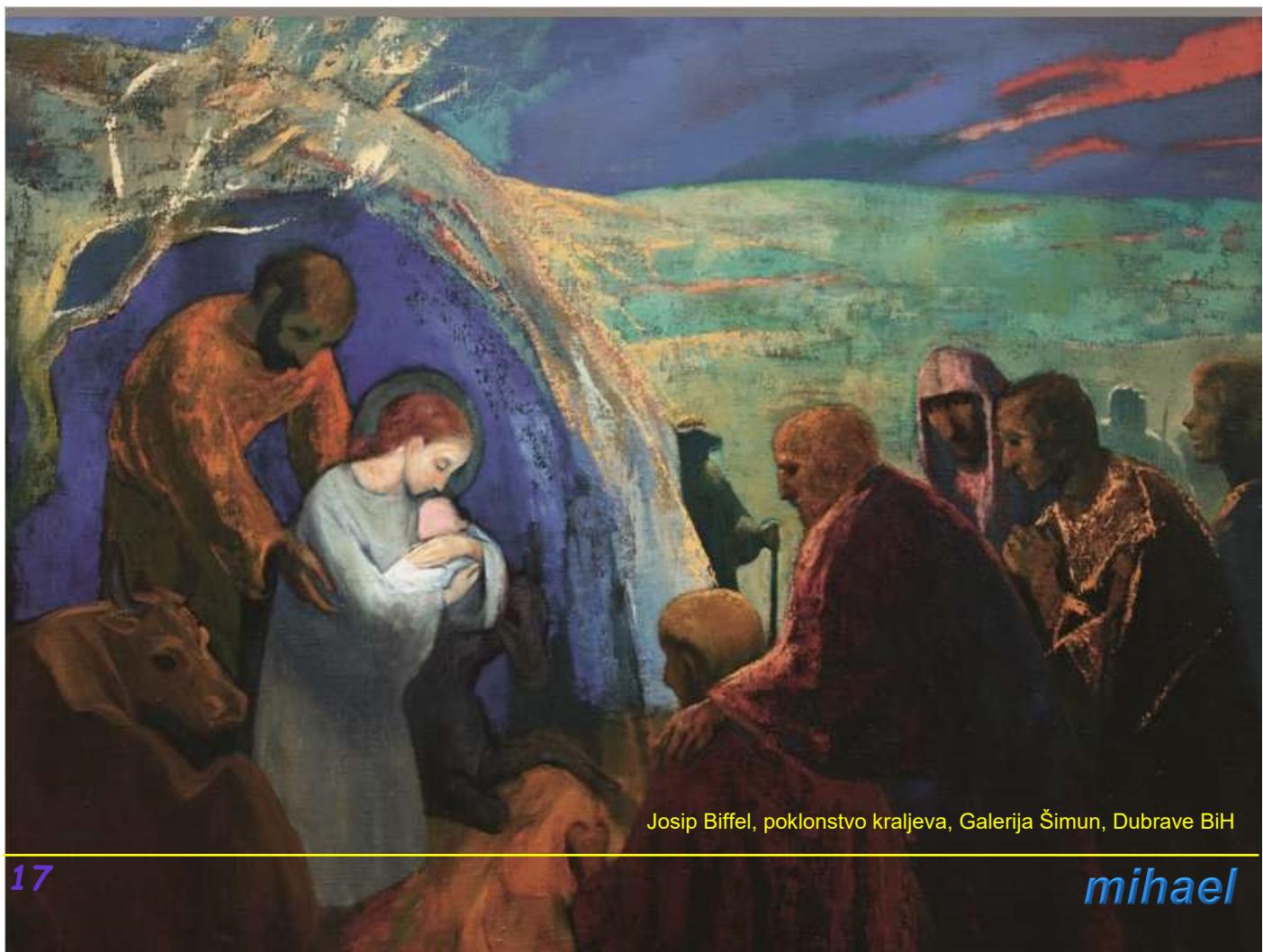
„Je li bila slatka ili kisela?“

„Kako mogu znati, nisam je ja pojeo!“

„Tako Vam je i s Isusom. Kako možete tako govoriti o njemu, a niste ga nikad susreli?“

U odgoju postoji prvo i najvažnije pravilo: Ne možeš voditi nekoga onamo gdje nikad nisi bio.

Bruno Ferrero



Rock - glazba i sotonizam

Rock glazba kao mogućnost dijaloga Crkve i mladih

Ima li u liturgiji uopće mesta za rock-glazbu?

Toliko sam puta uzalud čekao i želio vidjeti grad oblijepljen plakatima ili čuti na radiju reklamu u stilu: 'Radosna vijest za sve dugospavače! Euharistijska okupljanja u našoj crkvi nisu više samo u ustaljeno vrijeme! Umjesto promašenih tuluma i jeftinih noćnih provoda, dođite k nama; slušat ćemo Radosnu vijest, a za pripremu liturgije, za izbor pjesama i tekstova brinu mladi ljudi koji razmišljaju na jednak način kao i vi! Dođite! Zajedno slavimo Gospodina! Nije bio rijedak slučaj da su početkom 70-ih godina mnogi svećenici - s današnje točke gledano - prilično stidljivo pokušavali u svojim župnim zajednicama organizirati euharistijske i vjerouaučne susrete na ovaj ili sličan način. Ali kao da je isuviše brzo nestalo tih prvotnih oduševljenja. Danas, još samo s uzdahom, možete čuti iz usta 40-godišnjaka kako sa žalom pričaju o vremenima kad se na liturgijskim skupovima pjevalo gospel u stilu "Kum Ba Ya, My Lord" i kada je "Jesus Christ Superstar" bila rock-opera napisana po mjeri mladih. Čini se da se Crkva u

svom načinu razmišljanja nije mnogo pomaknula s te točke. Euharistijska okupljanja u crkvi postala su za mnoge mlade molitvom divljenja, slavljenja i hvaljenja očima bez osmijeha, rukama bez pljeskanja, nogama koje se ne pokreću u ritmu. Sve kao da se rasplinulo u nekakvim isuviše lakim notama i prenabožnim popbaladama koje su im isuviše strane. Veliko je mnoštvo mladih ljudi na Zapadu koji, nezadovoljni ovakvim odnosom, istupaju iz Crkve, odlaze drugim putovima, tražeći utjehu u raznoraznim okultnim seansama. Željni dobrog provoda, upućeni jedino na Izvanjsko, odlaze onamo gdje se "nešto događa". "Živi što brže, jer vrijeme prolazi!", način je njihova razmišljanja. Jedno uzbuđenje traži drugo, po mogućnosti jače od onoga prvoga, jer to je zakonitost naravi. Tko bi onda odolio svemu onome što mu se danas nudi sa svih strana?

Iako je glazba jedan od najljepših načina povezivanja Boga i čovjeka, crkvena/duhovna glazba za mlade ugurana je u vrlo uske tradicionalne okvire. Činjenica je da u cijeloj Katoličkoj crkvi - dakle i u Crkvi u Hrvata - pjesme za euharistijske susrete pišu uglavnom ljudi za koje se smatra da imaju isključivo pravo na to, tj. oni koji su se opredijelili za duhovno zvanje ili su pak

u tijesnoj povezanosti s crkvenim službenicima. I tekstovi koji se u takvim pjesmama koriste obično su iz pera već "provjerenih" i tradicionalno usmjerenih pjesnika; Usporedi razne festivali duhovnih pjesama, koji se već tradicionalno održavaju u Zagrebu i Splitu. "Bolonjski nadbiskup kardinal Giacomo Biffi naumio je uposlit popularne talijanske pjevače da u povodu euharistijskog kongresa koji se treba održati sljedeće godine u Bolonji, skladaju vjerske pjesme. U talijanskom tisku prošireno je mišljenje da će u tome pothvatu, koji je za sada tek u naumu, sudjelovati samo pjevači koji su praktični katolici: među ostalim imenima, novine spominju Giannla Morandia i Lucia Dallu." (IKA, Zagreb, 11. srpnja 1996.) uglazbljuju se na već uhodan, pomalo staromodan način koji današnjim mladima niti je blizak, niti prihvatljiv.

Problematično je i samo korištenje nekih instrumenata, čiji zvuk i način obrade zbog "prevelike duhovnosti" stvara sve veći jaz prema mladoj generaciji - onima koji su uključeni u crkvenu zajednicu i onima koji to nisu.

U posljednje je vrijeme, kako na svjetskoj tako i na hrvatskoj glazbenoj sceni, ispjevano mnogo pjesama koje su se rodile iz svojevrsne pogodenosti, a koje pozivaju na zauzimanje za slabe, za one koji su gurnuti na rub, za sve one koji se ne mogu opirati. Vrlo je malo tih pjesama našlo mjesta i zaživjelo unutar crkvenih

zajednica, što zapravo nije ni bio njihov prvotni cilj. Ovakvim načinom pjevanja mlađi su htjeli potaknuti druge da na nov način - mlađima blizak - izreknu nove religiozne sadržaje i tako pomognu onima koji više ne razumiju jezik crkvene tradicije da otkriju nove putove k vjeri. Ograničenost izvođenja tih pjesama nije svedena samo na crkvene prostore. Mnoge od njih pjevaju zajedno ljudi unutar i izvan Crkve. Ovo je samo još jedan od pokazatelja koji govori koliko glazba može uistinu pomoći u dijalogu.

Mlađi ljudi koji se angažiraju u zajednici u zborovima i crkvenim glazbenim bandovima, koji u liturgiju pokušavaju uklopiti nove pjesme u kojima se govori o vjeri, o socijalnom angažmanu - oni itekako imaju udjela u izgradnji i životu zajednice u koju urastaju svojim djelovanjem. Da mlađi ne bi Crkvu i euharistijsko slavlje doživjeli kao nešto strano, potrebno je da oni sami pronađu i da upravo kroz pjevanje i sviranje njima bliskih pjesama ostvare svoje posebne izražajne oblike. Ne smatram da glazba nekog drugog pravca, osim već ustaljenih "duhovnih šansona" (Sve pjesme koliko ih je dosad snimljeno na planu duhovne glazbe u Crkvi u Hrvata, moglo bi se jednim imenom nazvati: duhovne šansone. "Glasnici nade" su jedina kršćanska rock-grupa koja je u Crkvi u Hrvata počela pjevati pjesme produhovljenih tekstova, čvršćeg zvuka i bržeg ritma.), ne bi mogla

Rock - glazba i sotonizam

Rock glazba kao mogućnost dijaloga Crkve i mladih

izraziti svoj duhovni zvuk i da se njezin zvuk, odnosno njezini instrumenti s prikladnim tekstovima ne bi mogli koristiti i u crkvenoj liturgiji, na euharistijskim okupljanjima namijenjenim mladima. Moglo bi tu biti riječi o pjesmama u prozi koje govore o ljudskoj patnji, o tuzi, o božanskoj sili koja nosi nadu, otpjevane na "blues" način; ili vesele, brze, jednostavne pjesme o radostima života, sitnicama koje uljepšavaju život, a Božji su dar, u stilu "rock'n'rolla"; mogla bi to biti i molitva, otpjevana u stilu "rapa"¹⁴⁰.

Na kraju euharistijskog susreta mogla bi se instrumentalno izvesti i skladba neke svjetske rock skupine. Dakako da ovakve izvedbe zahtijevaju korištenje raznovrsnih glazbenih instrumenata, bez podjele i predrasuda. Uz tradicionalne "duhovne instrumente" kao što su violina, flauta, orgulje, uz akustičnu gitaru, moglo bi se koristiti i električne gitare, defovi, bubenjevi, a uz prikladnu primjenu s obzirom na mjesto korištenja, također i razni improvizirani instrumenti. Ta ne govori li već Stari zavjet o korištenju raznih glazbenih instrumenata, uz koje su Izraelci, u duhu svoga vremena, pjevajući i plešući veličali Boga? ("Tada Aronova sestra uze bubanj u ruku, a sve žene pridruže joj se s bubnjem u ruci i plešući", Izl 15, 20; "David je plesao iz sve snage pred Jahvom, a bio je ogrnut samo lanenim oplećkom. Tako su David i sav Izraelov dom nosili gore Kovčeg Jahvin

kličući i trubeći u rog", 1 Sam 6, 14-15.)

Ovakav način liturgijskoga slavlja značio bi za mnoge mlade istinsko doživljavanje euharistije, a mogao bi ujedno biti i poticaj za njihovo aktivnije sudjelovanje i stvaralaštvo. To bi ujedno mogao biti i početak dijaloga između svijeta mladih i Crkve, između potreba mladoga čovjeka današnjice i crkvene liturgije.

Zaključak

Dijalog je u povijesti dobivao novu važnost uvijek nakon teških kriznih razdoblja: ratova, katastrofa, dalekosežnih društvenih promjena i sl., zbog toga što je svako krizno razdoblje iznosilo na vidjelo nove povijesne sile koje su razbijale jedinstvenost prijašnjega načina življenja i razmišljanja. Današnja čovjekova situacija u bitnome se ne razlikuje mnogo od prijašnje. I danas čovjek jednako glasno vapi za dijalogom na svim životnim područjima, jer se među ljudima osjeća sve veća otuđenost i nerazumijevanje. Dijalog sam po sebi inzistira na usmjerenosti svih ljudi i svih društvenih skupina prema jednom te istom cilju, jer kad toga ne bi bilo, ni dijalog ne bi bio moguć.

Čovjek će kao biće tek onda moći istinski živjeti kada dijalog postane način njegova komuniciranja, osjećanja i svagdašnja praksa svih vrsta ljudskih



Glasnici-Jadranko i Anto Bobaš na koncertu u zagrebačkom klubu Saloon

zajednica: obitelji, udruga, društava, saveza država, Crkve i, općenito, cijelog ljudskog roda. U svaku od ovih zajednica čovjek ulazi sa svim svojim osebujnim i neuklonjivim razlikama. Stoga posvuda i nastaje problem: kako zajedno živjeti; kako raditi na ostvarivanju istih ciljeva i zadataka, a da pri tome ne budu potisnute ili izbrisane razlike između pojedinaca ili društvenih skupina? Jedino će mlađi moći opravdati nadu Crkve ako Crkva sama uspije pronaći način pristupa k njima, tj. način izgrađivanja međusobnog povjerenja, međusobnog odgajanja. Mislim da bi Crkva, ukoliko želi biti budućnost mlađe generacije, trebala "igrati i na ovu kartu", tj. i u rock-glazbi tražiti mogućnost dijaloga s mlađima. Umjesto da rock-glazbu svodi samo na pojedinačne trenutke i funkcije mora se i ona početi istinski i ozbiljno vrednovati kao mnogodimenzionalna i višeznačna cjelina s nezanemarivim, životno potrebnim značenjem za ljudski i moralni razvitak mlađih ljudi. Umjesto da se mlađe ljudi i njihove često jedine kulturne oblike izražavanja naziva djetinjastim, ili ih

paušalno diskriminira ili čak kriminalizira, trebaju se konačno početi pronalaziti konstruktivni i slobodni oblici dijaloga ravnopravnih partnera. Tome dakako pripadaju: konfrontacija, provociranje, kritiziranje, integracija i poosobljenje.

Umjesto dosadašnjeg distanciranja, trebala bi konačno nastupiti volja za suradnjom, jer samo obostranim priznavanjem moguć je put u životno vrijednu i ispunjenu budućnost. Ako se Crkva uskoro ne probudi i ozbiljno ne shvati stvarnost u kojoj bi trebala aktivno zaživjeti, i dalje će sve više i više mlađih ljudi rezignirano njegovati glazbu svoga vremena, koja će u sebi imati sve više i više primjesa destruktivnosti, okrenutih onoj "crnoj strani", što bi za Crkvu moglo biti sve više porazno. Vjerujem ipak da ni u samoj Crkvi neće sve ostati onako kako je bilo. Jer, Duh (i dalje) puše gdje hoće.

Mali vjeronaučni leksikon

Franjo Ksaverski

Franjo Ksaverski, (španjolsko ime Francisco Javier ili Xavier, baskijski: Frantzisko Xabierkoa), rodio se na dvorcu Xavier, u kraljevini Navari, 7. travnja g. 1506. Nakon temeljnog obrazovanja u domovini, želeći postati svećenik, u rujnu 1525. pošao na studij u Pariz na Sorbonu. Nastanio se u Kolegiju sv. Barbare.

Tu je upoznao Ignacija Loyolu, osnivača Družbe Isusove. On mu je često ponavljao riječi iz Evandelja: "Što koristi čovjeku, ako dobije cijeli svijet, a izgubi svoj život" (Mk 8,36). Nakon majčine i sestrine smrti, u kapeli Svetih mučenika na Montmartru zavjetovao se da će hodočastiti u Svetu zemlju te se posvetiti siromašnom životu i svetoj čistoći. Prije nego je započeo studij teologije pod vodstvom Ignacija Loyole obavio je velike duhovne vježbe od 40 dana koje ga zauvijek upraviše prema Božjoj ljubavi i spasenju duša.

Po osnutku Družbe Isusove Ignacije Loyola, kao general reda, poslao je Franju Ksaveru u misije. Na molbu portugalskog kralja Ivana III. šalje ga kao misionara u Indiju, gdje počinje njegova plodonosna djelatnost najprije u Goi, zatim na Ceylonu, pa na obali zvanoj Travancor, na Malaci, na Molučkim otocima sve do otoka Celebesa. Vrativši se natrag u Indiju oko god. 1548 propovijeda u pokrajini Cochim. Od 1542. djelovao je u Indiji, a g. 1549. putuje čak u Japan i ondje udara temelje Crkve. Sve do g. 1551. djeluje u Japanu, a 1551-1552. pokušava prodrijeti i u Kinu. To je bilo vrlo teško jer je u tu zemlju bio strog ulaz. Blizu kineske obale na otoku Sancijanu, čekajući na pouzdano prijevozno sredstvo, Franjo se teško razbolio na plućima. Lišen svake njege, na otoku Sancijanu pred obalom Kine umro je 3. prosinca 1552.

Svetog Franju Ksavera smatraju pionirom misija novoga vijeka koje su vodene po jednom sustavnom planu, osvajanjem i prilagođivanjem. Ksavera je resila izvanredna revnost kojoj jedva da ima premca. Njegova su pisma puna žara za duše, poticajna za nove misionare, apostole onih koji nisu upoznali Krista i od njega nam doneseno spasenje. Njegov su način misionarenja proučavali pa i slijedili ne samo katolici nego i evangelici. Računa se da je sam Franjo Ksaver pridobio za Krista te krstio 30.000 duša. On je uz strogo misionarenje obavljao i druge dužnosti. Bio je Papin legat, provincijal, pionir koji mora izvješćivati o svojim misijama te spremati za novo misionaranje drugih područja.

Kao neumorni utemeljitelj modernih misija, sveti Franjo Ksaverski nastojao je prije svega osigurati i formirati autohtoni mjesni kler. Ostavio je neke kraće teološke spise, kao i nadasve važnu zbirku pisama. Svetim ga je proglašio Grgur XV., godine 1622. (www.zupa-svkriz.hr)

Zaštitnik je misija, Novoga Zelanda, Indije, Japana i Kine.

NAŠI POKOJNI

VLADO KOLAR,	PU karlovačka, Pakračka Poljana, 23.prosinca 1991.
BOJAN TREBUŠAK,	PU primorsko - goranska, Lipik, 25. prosinca 1991.
ŽELJKO BEGOVIĆ,	PU virovitičko - podravska, Pakrac, 27. prosinca 1991.
VINKO FIJAČKO,	PU koprivničko - križevačka, Japaga, 27.prosinca 1991.
DAVOR BAŠIĆ,	MUP, Pakrac, 29. prosinca 1991.
DAVOR BAŠIĆ,	PU osječko - baranjska, 29.prosinca 1991.
FRANJO IVIĆ,	PU bjelovarsko - bilogorska, Gornji Daruvar, 1. siječnja 1992.
ZDRAVKO MARINOVIC,	PU sisačko - moslavačka, Dužica, 28. prosinca 1992.
BLAŽ MAJDANDŽIĆ,	PU bjelovarsko - bilogorska, Zrinski Topolovac, 1. siječnja 1993.
MARIJAN PETROVEČKI,	PU bjelovarsko - bilogorska, Daruvar, 3. siječnja 1993. proglašen umrlim
DRAŽEN LUCIĆ,	PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 28. prosinca 1993.
ANĐELKO MARINKOVIĆ,	PU vukovarsko - srijemska, u službi, Vinkovci, 1. siječnja 1994.
RUDOL, KOVAČEC,	PU karlovačka, umro, 03. siječnja .1994.
MIROSLAV MILAS,	PU osječko - baranjska, Osijek, 27. prosinca 1995.
BORIS JURKOVIĆ,	PU primorsko - goranska, u službi, Ravna Gora, 23. prosinca 1995.
MIJO LACIĆ,	PU zagrebačka, 29.prosinca 1995.
BRANISLAV BOLKOVAC,	PU zagrebačka, 23.prosinca 1994.
MILIVOJ GORUPIĆ,	PU zagrebačka, 23.prosinca 1994.

POČIVALI U MIRU!

Dar

Bila je ciča zima. Pastiri su se grijali oko vatre. Nenadano su nebeska stvorenja baš njima javila radosnu vijest da je rođen novi kralj. Odlučili su ga poći vidjeti, pokloniti mu se i moliti za zdravlje i mir.

Filip, dječak koji tek bijaše postao pastir, čuo je vijest i zdvojno se zapitao: Što bih Betlehemskom djetetu ponio na dar?

Ali ako svi pastiri odu u Betlehem, tko će ostati kod ovaca? Neće ih valjda ostaviti same u polju! Jedan pastir predloži: Neka kod ovaca ostane onaj pastir čiji dar bude najlakši.

Donijeli su vagu i primaknuli je vatri.

Prvi je pružio glinenu posudu punu mlijeka i dodao oveči komad sira.

Drugi je donio zdjelu punu meda.

Treći je na vagu stavio naramak cjepanica da se naloži vatra i ugrije štalica.

Ostao je još Filip.

Tužno je gledao u svoju svjetiljku, jedino svoje bogatstvo. Odlučio ju je darovati mlađomu kralju. Okljevao je na trenutak, a onda je, kao da se nečega dosjetio, skočio na vagu zajedno sa svjetiljkom i rekao:

- Ja sam dar za kralja! Novorođenče će trebati nekoga tko će mu držati svjetiljku.

Ostali su pastiri zanijemili. Gledali su dječaka na vagi i razmišljali o njegovim riječima. Jedno je svima bilo jasno: Filip neće ostati kod ovaca.

Dar si ti, a ne ono sto nosiš.

